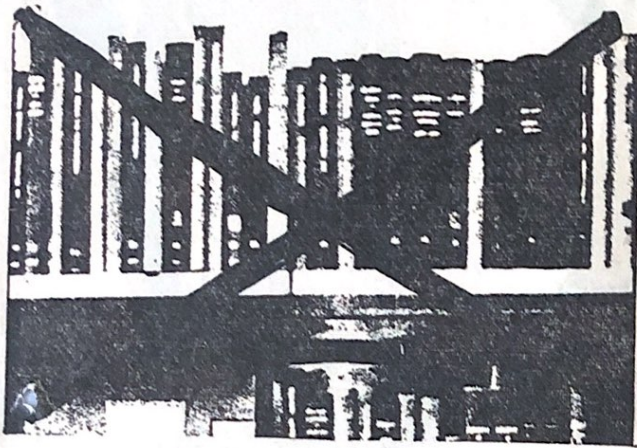

Får jag be om ordet

Skriv kortfattat till Ordet, SDS, Box 260, Malmö 1.
Bifoga namn och adress på särskild lapp. De utlämnas ej av red.

ANTI HUMANISMENS LOV

Tack, Lars Jönsson! Antligen har en realistiskt tänkande person vågat gripa spaden och rensa upp i det humanistiska träsket. Men, Lars Jönsson, varför inte gräva ända i botten och luckra upp även det djupaste kulturslammet? Du, kamrat, är modig nog att erkänna att

du sällan slösar bort dyrbar tid på läsning av skönlitteratur. Tillåt mig också gripa antihumanismens fana och erkänna, att jag aldrig begripit mig på annat än deckare. Vad ger oss litteraturen annat än elände, mänskligt förfall, tristess, lidande, passioner och annat emotionellt trams, som skulle kunna ersättas av saklig upplysningslitteratur med tekniskt—praktiskt—realistiskt innehåll. Vidare: vilken praktisk funktion har övriga humanistiska ämnen som historia, religionskunskap, modersmål (är vi inte födda svenskar, va?!), musikkunskap och t o m konsthistoria, som alla endast skapar inproduktiva yrkeskategorier som döljer sin brist på teknisk begåvning bakom välsvarvat nonsenssvammel och orealistisk subjektivitet. — Nej, koncentrera undervisningen på samhällsnyttiga ämnen som matematik, fysik och kemi och låt oss betrakta "kultur" som en historisk och otidsenlig företeelse av kuriositetsvärde från en epok av tankedunkel och konstnärslarv.

Jöns Larsson

Esperanto - ingen lösning?

Sign S N framhåller de nationella affekterna i språkfrågan och föreslår Esperanto som lösning av språkfrågan.

Jag förmodar, att sign S N är ense med mig i att man inte lär sig språk för att man skall lära sig språk — det vore meningslöst.

Varför lär vi oss då språk, om inte för att få en inblick i andra

kulturkretsars tankar i ämnen som intresserar oss?

Då består den s k språkfrågan i att lära sig språk så, att vi får tillgång till ett så stort antal tankar som möjligt i ämnen som har intresse för oss, och detta till en given kostnad för samhället — vi kan inte ägna all vår tid åt språkstudier.

Låt oss nu tänka oss att i en värld, där varje stat strävar efter att inom sitt område vara språkligt allenarådande, införes samtidigt undervisning i Esperanto, samtidigt som undervisningen i andra främmande språk slopas. Detta är sign S N:s förslag.

Vad händer då?

Envar får nu möjlighet att 1) samtala med envar 2) läsa allt som publiceras på Esperanto. Detta är Esperantisternas idealvärld.

Sign S N inser säkert att då en stat strävar efter språklig hegemoni, så innebär detta att vad som publiceras i denna stat, publiceras på dess nationalspråk, under förutsättning att det publicerade materialet primärt är avsett för detta språkområde. (Är icke förhållandet sådant, kan staten icke sägas sträva efter språklig hegemoni.) Detta innebär att vi ej har tillgång till detta lands litteratur, hur mycket Esperanto vi än kan. (Ty, vi studerar inte detta språk enligt förutsättningen att vi endast studerar Esperanto.) Detta innebär i sin tur, att vi är utstängda från allt, som publiceras på nationalspråken, hur mycket Esperanto vi än behärskar. Följden av sign S N:s förslags genomförande blir sålunda: 1) Man kan samtala med envar 2) Man är praktiskt taget utestängd från samtliga kulturkretsar.

Bibehåller vi S N:s förutsättning om att varje stat strävar efter språklig hegemoni, och utbyter S N:s Esperanto mot engelska, blir bilden denna: 1) Man kan samtala med alla med någorlunda god skolutbildning 2) Man är innesluten inombart i den engelska kulturkretsen utan även delvis i de kulturkretsar varifrån översättningar är gjorda till engelska.

Jag konstaterar, att även med den förutsättning som är grundvalen för hela esperantoiden, kan man visa att Esperanto är sämre än varje annan lösning. Därmed kan vi förpassa Esperanto till dess rätta plats — avdelningen för kuriosior.

Lars Jönsson

SKA DAGBLADET SNALLPOSTEN Söndagen den 27 mars 1966

S. D. S.

Får jag be om

Skriv kortfattat till Ordet
Bifoga namn och adress på särskild

Humanism =snobbism?

Hycklandet med Lars Jönssons "antihumanistiska" insändare kan jag ej finna helt berättigt. Kulturnobbar ser ofta enögt på tenikernas skapelser. Det verkar som om ärkehumanisten har svårt att uppskatta en smacker brokonstruktion eller ett stiftfullt höghus. Vidare klagar han ofta på dessa väl-designade amerikanska bilar, som är skapelser av samtidens genier. För att inte tala om vilka ramskrin som utlöses, så fort det talaras om ett nytt kraftverksbygge. Det framföres då, att omistliga naturvärden spoliernas och att rara växter helt kan komma att försvinna. Man vill ha elenergi till sitt hushåll men måste ändå för syns skull gåpa lite, om några små onyttiga levlar.

Alla dessa tekniska saker är tecken på framåtskrivande och ständardhöjning, som nu humanisten motsätter sig enligt min mening. Han ser det förlutna i ett rosenrött skimmer och använder med en nedåttänkande min alla moderna bekvämligheter, som är uppfinningar eller konstruktioner av någon målbmedveten antihumanist. Här finns en dubbelmoral, som jag finner helt löjlig. Det löner sig aldrig att sträva emot utvecklingen, inte ens för en humanist. Vi har med andra ord fått nya skönhetsideal och nya värderingsnormer då det gäller kultur dvs den verkliga funktionen.

Tekniker